Ч. 171. Второк 31 липня (13 серпня) 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї неапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:

на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90

Поодиноке число 6 с

Вісти політичні.

(Програма робіт парляментарних. — Смерть Франческа Кріспі'го. — Анґлія в Хіні).

„Slav. Corr.“ доносить, що диспозициї що до розділу часу праці для поодиноких парляментарних комісий суть тепер предметом наради і здаєсь, будуть змінені. Після найновійших пропозиций ческий сойм в теперішнім складі вже не буде скликаний, але має бути з кінцем серпня або з початком вересня розвязаний, а відтак мають бути переведені нові вибори. Нововибраний ческий сойм зібрав би ся в перших днях жовтня а рада державна аж в падолисті. Правительство мабуть глядить прихильно на сей проект, бо мало би більше часу до приготовленя сесиї парляменту.

Вчера около 8 год. вечером помер в Неаполи Франческо Кріспі, один із найперших італіяньских політиків і мужів державних в наших часах. З єго житєм звязана тісно історія Італії з послідних 40 літ. Франческо Кріспі родив ся дня 4 жовтня 1819 в Рібера на Сициліі, кінчив науки в Палєрмі а опісля осів яко адвокат в Неаполи. В 1848 р. брав він участь в революциї в Палєрмі, мусів опісля втікати до Піємонту, а коли єго і звідтам видалено, поїхав був на остров Мальту а звідси до Анґлії. В 1859 вернув він назад до Італії і там разом з Ґарібальдім приготовляв похід на Сицилію. Від 1861 р. зачав Кріспі грати ролю видного парляментариста і політика, був президентом палати послів, міністром справ внутрішних, справ заграничних і президентом кабінету італіяньского. Найбільшою єго заслугою було приступленє Італії до тридержавного союза, подія, котра забезпечила спокій Европі та надала політиці европейскій зовсім инший напрям. В справі сего союза їздив він свого часу і до кн. Бісмарка в Ґастайні і до гр. Кальнокого до Карльсбаду. Мимо того всего мав Кріспі і богато ворогів, котрі навіть доводили єго до процесів на лаву обжалованих. Також і в житю домашнім не мав щастя; син єму не удав ся, пустив ся на звичайного злочинця і батько був єго вирік ся. — Тіло Кріспі'го має бути перевезене до Палєрмо де буде похоронене коштом міста.

Здає ся, що Анґлія зачинає тепер в Хіні політику на власну руку. Так бодай можна би вносити з дуже неясної телєграми, яку одержав льондоньский „Standard“ з Тієнціну, а в котрій так каже ся: Підчас коли инші держави протестують против повторної окупациї Анґлійцями літної палати боґдигана, Анґлійці, що мешкають в Хіні, з великим вдоволенєм дивлять ся на енерґічне поступованє анґлійского посла. Лиш зовсім рішуче і сильне виступленє єсть потрібне в Пекіні.

В справі нашого театру.

II.

Через п. Крушельницкого і „Буковину“ довідуємо ся, що бувший директор нашого театру, др. Гриневецкий, загніваний на театр і нашу публику. Може й рацию має др. Гриневецкий, коли нарікає на то, що наша публика нерадо ходить до театру, і ніби лиш ласку робить, коли в нім покаже ся. Але на то повинен у нас бути приготовлений кождий директор теару, а тогди би не кидав ся і не говорив: „подла“ нация. Легко то сказати: „подла“ — але треба памятати на то, що хто такий поганий робить докір народови, з котрого вийшов, то й сам на себе стягає частину з него. Др. Гриневецкого можна би ще по части оправдати: він завів ся на своїм підприємстві — бо за таке треба очевидно директорство театру уважати — і в своїм огірченю зробив той докір в якімсь приватнім, може й малім кружку, хоч і там не повинен був того в такий спосіб робити. Але підносити то публично, таки вже зовсім не годило ся. То одно. А тепер придивім ся, о скілько публика яко публика, виновата розчарованям директорів нашого театру.

Того чей доказувати не треба, що театри то інституциї в першім ряді для забави суспільности висше образованої, інтеліґентнійшої, богатшої, маючої більше часу і відчуваю-

ОБРАЗКИ з ІТАЛІЇ.

(Після Ю. Шльоссера, Цахера, Шмідта і др. зладив К. Вербин)

III.

Битва під Кастельфідардо 18. вересня 1860. — Анкона. — Рімінї. — Републнка Сан Маріно.

(Дальше.)

Від сеї пори стояли ми вже залогою в Вітербо, де уїзджували наші коні і добре муштрували ся. Тут довідали ся ми також з ґазет, що Ґарібальді зі своїми охотниками взяв Сицилію, а відтак перейшов до неапольского королівства. Дня 13 серпня вечером був я з другими офіцирами в театрі, коли наш ритмайстер дістав телєґрафом приказ, щоби ми зараз досьвіта ішли з нашою шкадроною до Монтефіясконе, віддаленого на яких 22 кільометрів, а куди ми вже нераз їздили на знамените мушкатове вино (Est-est). Тут побули ми цілий тиждень, а відтак переміщено нас 15 кільометрів дальше на північ до хорошого міста Бользена, над озером того самого імени. То стало ся на бажанє делєґата (ґубернатора) провінциї Орвієто, котрий побоював ся, що повстанці впадуть знову до єго провінциї. Для того мусіли що ночи їздити патрулі на гостинци межи Больценою а Орвієтом. То була наша робота через цілий тиждень, а відтак прийшов приказ, щоби ми знов вертали до Вітербо а звідси до Парні, де мали чекати аж до дальшого розпорядку. На рівнині коло містечка Терні, від Терні лиш на 13 кільометрів, розставив був ґенерал Морісієр половину папского войска табором під наметами, і з тою частию мали ми опісля маневрувати. Але поки-що ми лиш муштрували ся самі, при сподї гори, на котрій стоїть Парні, і що ночи висилали сильні патрулї до стереженя гостинця, що веде до Терні, щоби не дати повстанцям поперериватн телєґрафічні дроти.

Дня 12. вересня рано сильна туча не дала нам муштрувати ся. Ми вернули назад до міста, і там застали приказ, щоби зараз машерувати до Анкони. Пять днів перед тим вислав був піємонтский президент міністрів, ґраф Кавур (Cavour), письмо до кардинала Антонеллі'го, секретаря державного папи Пія IX, в котрім він загрозив війною, скоро в сей час не будуть розпущені всї охотники не-італіяньского походженя, а вже дня 10. вересня вислав піємонтский головний командант, ґенерал Фанті виповідженє війни папскому головному командантови. Вслїд за тим впало войско короля Віктора Емануіла, в силі 45.000 мужа до Умбриї і до Марків. Папский верховний вожд не чув ся в силї з своїм маленьким войском боронити цілого краю аж по Адрийске море, і постановив длятого замкнути ся з найбільшим войском в укріпленій Анконї, щоби дати европейским державам час прийти в поміч нарушеному праву, скоро би они мали охоту до того. Риму і Чівітавеккії та цілої охрестности боронило кілька француских полків.

Около полудня вибрали ся ми з Парні і пустили ся попри то місце, де стояв табор та заїхали через Терні ще того самого вечера до Сполето, віддаленого на 42 кільометрів, де вже рано перед тим прийшло було войско, що стояло в Терні. Разом з ним помашерувала наша шкадрона на другий день до Фоліно, щоби відтак на другий день поїхати наперед, впоперек через Апеніни аж до села Лякучча, де ми станули на ніч. В сій нужденній норі не дістали ми навіть вівса і замість него мусіли з другого села забирати біб. Коли ми так сидимо в сільскій господі і вечеряємо, надїздить якийсь простий віз, а з него злазить Маркі Пімодан, іменований ще в літї ґенерал-майором, з котрим ми день перед тим машерували зі Сполето до Фоліно. Ґенерал розповів нам, що вертає з розмови з Морісієром в Толентіно, котрому телєґрафували з Риму, що тамошний француский посол заручив папі, що єго цісар не годить ся з поступованем піємонтского правительства і посилає кілька полків для скріпленя римского корпуса окупацийного. Ми сказали єму, що як би цісар Наполеон щиро так думав, то потребував би лиш вислати сильнійшу патрулю на гору Мон Сенї, а все неприятельске войско щезло би нам зараз з очий. Пімодан потакнув нам, але сказав, щоби не відбирати людем надії на поміч Франциї. Ґенерал поїхав відтак до Серравалле, де єго кольонна переночувала. На другий день помаше-

чої потребу благороднійшої розривки, розривки не лиш для змислів, але й для духа. Того ніхто не заперечить, що під сим взглядом у нас великі браки, а до того всего у нас ще й мало людий по містах, мало тої публики котра би могла ходити до театру. От возьмім для приміру перше ліпше наше місто. Заїде театр н. пр. до Коломиї. Там маєте яких більше менше 20.000 жидів а 4 до 5000 християн, а між тими кажім половина Русинів. Комуж тут ходити до театру? Може хтось скаже: а з сіл! Та хто? Що найбільше сьвященик і учитель. А чи ті люди не роблять вже жертву з себе, коли они з почутя обовязку і патріотизму їдуть до театру? Але, ба! ще одно треба взяти на увагу; коби то ми були одна душа, один нарід! А то звістні загально наші відносини: один до ліса, другий до біса; отже й тота публика, яка би ще могла ходити до театру, розділить ся, і так весь тягар спадає на одну малу частинку. Чиж серед таких обставин винувати публику? Нам здає ся, що ні. Та й по нашій думці, а то признасть може й сам др. Гриневецкий і п. Кришельницкий, що невідрадним відносинам в нашім театрі не так винувата сама публика, яко така, як радше иниї обставини, бодай чи не той „патентований“ патріотизм, той „Ми“, що то відтручає всіх від себе, помітує найщирійшими людьми, людьми найліпшої волї і охоти, лиш длятого, щоби тоє „Ми“ було горою.

Але послухаймо що дальше каже п. Крушельницкий в „Буковині“.

„До приємностий кождого директора театру належить вічна зміна театрального персоналу. Коли др. Гриневецкий обняв театр. кілька найліпших сил покинуло його і перейшло на львівску польску сцену. Нарешті з бідою він полатав сяк-так свою дружину, і вже уже грати. Уступив він, уступило з ним кілька визначних сил. П-а Гембицка, віддала ся позавчера за п. Домініка, купця з Чернівців — театр найшов ся в прикрім положеню, що ролї п. Гембіцкої і Слободівної спадуть на плечі сеї останної. П-а Бучманівна виступила також із театру. П-ї Рубчакова перетяжена своїми і Бучманівної ролями. П. Костів, одинокий тенор руського театру, дістав посаду учителя, і за місяць і його не стане. І чому-ж би не мали втікати всї ті, що жде їх нужда на рускій сцені, поневірка, погорда зі сторони патріотичної публіки за їх тяжку працю! І чому-ж не мали би втікати з руской сцени ті, котрим львівска „Руська Бесіда“ грозила в маю с. р., що замкне буду на два місяці, а їх розпустить на зелену пашу! І ті люди по стільки заводах, розчарованях, нуждах, можуть іще надумувати ся, чи лишити ся їм на сцені, коли мають найменьшу нагоду вирвати ся із того пекла, із тої вітхлані, у яку кинула їх доля, де перший ліпший патентований патріот може допатати їм по головах, уважає себе в праві затирати в них усяке почутє людскости?....“

От і виходить з повисших слів п. Крушельницкого майже то само, що ми попереду сказали, з тою невеликою ріжницею, що він тих патентованих патріотів помішав з публикою і сердить ся також на ню, а помішав їх може поневолї длятого, що тоті патентовані „Ми“ висувають ся всюди яко „Ми“ наперед, а уважаючи прочих лиш за голоту, за декорацию для себе та за материял до голосованя при всїляких виборах до товариств, дають кождому, що до них не належить почути свою ласку. Чоловік, що дивить ся на то з боку, здвигне лиш плечима та скаже: Дурнота людска і наслідки чужої культури та карикатурне еї малпованє! Але ті що з такими „Ми“ зайдуть собі в яке небудь діло мусять опісля розчарувати ся і набрати огірченя. Тому однакож не вся публика винувата.

К. Кахникевич.

Новинки.

Львів дня 12 го серпня 1901.

— **Іменованя і Перенесеня.** Львівский висший суд краєвий іменував практиканта судового Вячеслава Янака авскультантом судовим. — Ц. к. дирекція почт і телеграфів перенесла управителя почти Леопольда Коритовского з Ясла до Самбора, а контрольора почтового Йосифа Найштайна з Кракова до Нового Санча.

— **З Дирекциї почт і телеграфів.** Уряд почтовий в Ясениї масьовій, повіта турчаньского буде з днем 15 серпня с. р. часово застановлений. З тої причини приділено місцевости Головско з Зубрицею, Ісаї, Ясенку масьову, Ясенку стецеву Кондратів і Свидник до округа доручень ц. к. уряду почтового в Турці коло Хирова.

— **Конкурси** розписали: Бережаньский повітовий видїл на посаду окружного лікаря в Нараєві з річною платнею 1000 К. і 520 К. на об'їздки. Вносити поданя можна до 25-го с. м. — Краєва рада шкільна на експедитора ц. к. видавництва шкільних книжок в намістництві у Львові з речинцем до кінця серпня с. р. Платня виносить 2680 К. річно і додаток активальний. — Львівска нотарияльна палата на опорожнену посаду нотаря в Перемишлянах з речинцем до 31-го серпня. — На кількадесять учительских посад розписали конкурс ради шкільні окружні в Камінцї струмиловій, Добромили, Раві рускій, Коросні і Городенцї з речинцем до кінця серпня.

— **Суд окружний яко торговельний** в Бережанах подає до відомости, що директорами товариства взаїмного кредиту „Надія“ в Бережанах вибрані: др. Андрій Чайківский, адвокат в Бережанах, о. Теодор Кордуба, декан і парох в Бережанах, о. Ілия Кузїв руский сьвященик в Бережанах, а яко заступники директорів Николай Шуциньский, учит. гімн. в Бережанах, Александер Чубатий, руский сьвященик в Бережанах, Антін Ралько міщанин і купець в Бережанах.

— **Щедрий даток,** бо 1000 К., жертвував п. Теодор Скрабель, дідич в Руденцї, ліского деканата, перемиської епархії, на внутрішне устроєнє і прикрашенє тамошної церкви. Руденка, дочерне сїльце парохії Угерцї мінеральні, числить усего 413 душ греко-кат. обряду, а церков побудовано там 1834 р.

— **На внутрішнє украшенє церкви в Белзї** жертвували тамошний міщанин Йосиф Гофрик 1000 К., а тамошна міщанка Анна Булогай 200 К., за що одержали обоє від перемиского Епископа похвальні листи і благословенє.

— **В Стрілисках нових** завязала ся „Спілка ощадности і позичок, стоваришенє зареєстроване з обмеженою порукою“. Цїлию стоваришеня єсть удїляти своїм членам позичок потрібних в господарстві, промислї і торговлї при помочи взаїмного

рували ми поспішним маршом через Толентіно до Мачерати, де здогонили кольонну, стоячу під безпосередною командою Морісієра і з тою пішли ми дня 16 вересня дальше до Льорето.

Підчас того маршу відкомандовано мене до задної сторожі, котра складала ся з двох компаний піхоти і кількох возів, що везли провіянт для ідучої за нами день маршу кольонни Пімодана. Дорога була дуже стрімка, бо ішла трохи горою, на котрій стоїть місточко Монте Люпоне, а коні не могли ніяк витягнути тягару на гору. Я розіслав моїх кавалєджерів на всї сторони сьвіта, щоби де роздобути волів; але всї вернули з нїчим, бо всї обійстя були пусті, як би в них люди повимирали, не було нї людий нї худоби. Тогди вибрав ся я сам з одним підофіцером від піхоти до села і казав закликати пріора (війта). А я вже через літо навчив ся був достаточно по італїяньски, і міг вже яко тако розмовити ся. Незадовго явив ся якийсь потяжкий селянин з хитрим лицем і на моє питанє сказав рішучо, що нема нїгде волів і він не знає звідки їх взяти. Тогди я сказав остро до него: „Ви видїли, яка перед тим пішла сила войска. То була лиш передна сторожа папского войска; але незадовго може вже за пів години надійде в десятеро більша, при котрій єсть Морісієр, той славний французский ґенерал, про котрого велику строгість Ви вже може чували. Коли він застане вози тут на гостинци а відтак довідає ся від мене, що Ви не хотїли дати волів, то єго возьме така злість, що він готов казати рабувати в цїлім Вашім селї. Раджу Вам длятого взяти собі жандармів, що тут стоять, і зараз пошукати. Ми оба будемо тут чекати пів години. Війт обіцяв зробити, що буде можна і запросив нас до своєї хати, де єго донька поставила перед нас перекуску, сиру шинку, налисники і бриндзю а до того терпкого вина. Ледви що ми попоїли і покріпили ся, як вже були й воли. Ми їх зігнали на долину і запрягли до возів а відтак я попращав ся з комендантом задної сторони, бо єму вже не треба було кавалєрії і пігнав з моїм відділом за кольонною, котра за той час відійшла вже була досить далеко.

Ще ми не доїхали до нашої кольонни, як з гори коло Озімо роздав ся гук пушки — перший привіт підсїившого там ворога. Коли ми незадовго опісля приїхали вже сумерком до Льорето, побачили ми при дорозї якогось тяжко враненого, коло котрого порало ся кількох лїкарів войскових. То був якийсь молодий шляхтич з Франциї, котрому куля урвала була руку. Єго занесено до монастиря Єзуїтів, де він за кілька днів і помер. А в місточку було повно войска. Наші коні примістили ми під аркадами апостольскої палати, а неодин з нас спав на широких сходах, бо кождий старав ся примістити ся там, де міг. На другий день пішли ґенерал і богато офіцирів та вояків сповідати ся і причащати ся. Піємонтези, котрих ми крізь дальновиди могли добре видїти на сусїдних горбах, лишили нас того дня в спокою. По полудни прибув також ґенерал Пімодан зі своєю кольонною, що розложила ся табором при споді льоретаньского горба.

Дня 18 вересня рано виступили ми з міста. Прийшовши на рівнину, завернули ми з гостинця на поля поперерізувані цїлою сїтию малих каналів та виступили против ворога, що був бодай яких шість разів сильнїйший як ми, а до того ще займав криті становиска коло місточка Кастельфідардо. Для того з нашої сторони й годї було думати о якійсь побідї. Морісієрів плян був такий, щоби сильним атаком нашої передної сторожі заняти Піємонтезів, а тимчасом своїм войскам дати перейти до Анкони, куди мала іти також і передна сторожа перемінившись на задну. А она складала ся з одного, ще не зовсїм повного баталїону франдуско-бельґійского, з двох компаний Ірляндців, з другого баталїону звербованого в Австриї і з баталїону стрільців чужинців та стояла під командою Пімодана. Атак наших був так сильний, що ворог в першій хвили зачав взад подавати ся. Наші пустились завзято ще дальше, де ворог з великою перевагою кинув ся на них і змусив Морісієра післати другі баталїони передній сторожи на поміч. Почала ся завзята борба з обох сторін. Нараз повалив ся з коня Пімодан, котрого куля з карабіна поцїлила в саму груди. Говорено, що того ґенерала застрілив якийсь зрадник, що служив в папскім войску. Але на то доказу нема, підчас коли доказана річ, що помежи папскими охотниками були люди, котрих вислало було піємонтске правительство, щоби они викликували ворохобню. Межи нашими зробив ся заколот, а тимчасом Піємонтези розсипали ся по рівнинї і забирали в неволю всїх тих папских вояків, що не могли втікати з поля битви. Около полудня все скінчило ся.

Шеф ґенерального штабу, полковник ґраф Куденгове (Австриєць), що обняв команду по погибшім Пімоданї, повів більшу часть побитого войска назад до Льорето, де на другий день скапітулював. Кавалєрия, що складала ся з двох шкадронів драґонів і наші кавалєджері не прийшли були до акциї. Сї послїдні стратили лиш кількох людий від куль арматних і розбили ся, бо многі коні не хотїли перескакувати через множество ровів. Лишило ся нас ще разом лиш трох офіцирів і сорок мужа для ескорти командуючого ґенерала. Коли він переконав ся, що годї уратувати ще кілька баталїонів від неволї, пустив ся він зі своїм штабом і з нами вузькою стежкою гірскою понад самим морем до Анкони. Voilà donc une bataille perdue — от видите, програна битва! — сказав старий доси непобідимий герой, коли ми їхали стежкою в гору а відтак задумований задумав ся глубоко і вже більше не відзивав ся.

кредиту членів і принимати та опроцентовувати щадничі вкладки. Круг діланя стоваришеня обнимає громади: Стрілиска нові, Стрілиска старі і Княсело. Удїл кождого члена виносить 10 К., а один член не може мати більше як 5 удїлів. До заряду входять: др. Володимир Янович, лїкар, яко предсїдатель; о. Кирило Фацевич, парох, яко заступник предсїдателя; Юстин Задорецкий, Кость Гладкий і Гнат Горинь, господарі, яко члени.

— **Тесть і зять.** До „Дїла“ доносять з Підлїсок малих про таку пригоду: Оногди два господарі, налогові пияки: тесть Сенько Квасниця і зять Іван Максимів попили ся дома — і тесть ножиком попробивав зятеви жолудок так небезпечно, що треба було его відставити до львівского шпиталя. А треба знати, що любий тесть так само ножиком тяжко ранив був любого зятя перед трома роками. Зять вигоїв ся в шпитали, хоч уже не мав потому того здоровля, що перше, а тесть відсидїв був тогди шість місяців вязницї.

— **Нещаслива пригода.** Войтїх Станїньский, 58-лїтний господар в Будзиню, березівского повіта, йшов оногди коло воза наладованого деревом і через неосторожність дістав ся під колеса, они поломили ему майже всі ребра і він по триднев-них муках помер, полишаючи десятеро дїтий, межи ними п. Івана Станїньского, члена редакциї Kurjer-a Lwowsk-ого.

— **Убийство.** З Нижного Новгорода в Росиї доносять під датою дня 8-го с. м. Нинї знайдено задушеного в благовіщеньскім монастири архимандриту о. Аркадия. Комода, в котрій знаходили ся дорогоцїнности, була розбита. Вкрадено всїлякі предмети і монастирскі гроші.

— **Смерть в спіритусї.** Велика фірма спіритусова Кароль Вінтер в Будапештї добачила, що з єї магазину пропадає десь велика маса спіритусу ще перед его оподаткованєм. Підозріне впало на урядника фірми якогось Анджелї. Анджелї зміркувавши, що его підозрівають, щез десь. Аж оногди добачено его тїло в однім з резервоарів спіритусових. Вісім годин випомповувано спіритус з резервоару, аж остаточно видобуто тїло самоубийника. Видко, що відбираючи собі житє, хотів ще й на фірмі пімстити ся, бо зробив їй своїм самоубийством шкоди на 20.000 К.

— **Конкурс.** Тов. „Шкільна Поміч в Коломиї“ прийме з початком 1901/2 року шкільного около 33 учеників рускої гімназиї (кляс приготовляючої і I—VIII-ої) до свого Інститута. Своїм питомцям дає Інститут цїле удержанє, надзір і провід домовий, а також і меншу поміч в науцї. Оплата виносить на рік 4 К. на інвентар, 2 К. на кореспонденцийні видатки, 2·40 К. за річну вкладку членьску і місячно від 16—34 К., а за пранє біля 1 К. — платних кождого місяця з гори. Тоті, що хотїли би бути приняті за низшою оплатою, як 34 К., мають залучити до просьби крім деклярациї місячної оплати сьвідоцтво убожества. Питомцї мусять при принятю виказати ся, що мають три рази змінити біле на постїль, 6 пар біля, 6 ручників, 6 хусточок до носа, сїнник і 2 пари обуви. Кождий принятий дістає карту принятя, без котрої не сьміє спровадити ся до Інститута. Зголошувати ся треба до товариства „Шкільна Поміч в Коломиї“ на руки директора рускої гімназиї до 25-го серпня с. р.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 12 серпня. Новоіменований австро-угорский посол в Мехіку ґр. Гогенварт виїхав вчера на своє нове становище.

Гамбурґ 12 серпня. Приїхали тут король і королева анґлїйскі на похорон цісаревої Фридрихової. На двірци зелїзницї повитали їх члени цїсарскої родини як найсердечнїйше.

Троає 12 серпня. В однїй з тутешних церквий підчас вчерашної катехізациї експльодувала бомба і розсадила лавки та сповідальницї. На щастє з присутних нїкого не покалїчило.

Льондон 12 серпня. Кіченер доносить з Преториї: Коло Брандфорту відбула ся в ночи з 7 на 8 серпня завзята борба з Бурами. Анґлїйцї мали лиш одного убитого а трох ранених.

На найвисшім місци нашої дороги дістали ся ми до монастиря Камальдульских черців і там стали спочивати. В рефектари дістали офіцири скромну перекуску, а на подвірю підофіцири і вояки хлїб і вино. Генерал все ще думав, що Піємонтези гонять за ним і для того підчас спочинку поставив стійку перед брамою монастиря і наказав вимахувати білою хусткою, наколиб ворог показав ся і сказати єму, що тут знаходить ся папский найвисший вожд і піддає ся з цїлою своєю дружиною. Але нїхто не показав ся, крім кількох людий з нашої піхоти, що були розбігли ся, хоч черцї казали, що день перед тим Піємонтези обсадили були сюди дорогу войском. Підчас дальшої дороги зачули ми гук пушок від сторони моря. То піємонтска фльота зачала була бомбардувати Анкону. Без дальшої пригоди зайшли ми до сего міста і около 6 год. вечером віхали до цитаделї, де верховний вожд станув кватирою.

По короткій їздї з Аспіо доїзджаємо до славного в історий портового міста Анкона, що колись стояло на рівнї з такими містами як Піза, Генуа та Венеция. Місто лежить незвичайно живописно при сподї стрімких анконьских гір, по части побудоване на терасах тих гір, котрі на своїх вершках двигають цитаделю і инші укрiпленя. Порт, один з найпросторійших і найглубших в Італиї, єсть нинї, на жаль мертвий; Триєсть, Ріка (Fiume) та Венеция забрали єму далеку торговлю а крім побережної плавби і транспорту камінного вугля додає єму житє хиба ще лиш ловля риб. Також і яко купелеве місто не може оно видобути ся на верх. Анкона має тепер 51.000 душ, котрі жиють по части з урядників залоги і охрестности. Місто єсть лихо і тїсно збудоване, але в новійших часах его трохи розширили і украсили. На краснім мольо (гребли) 650 м. довгім, а збудованім ще римским цїсарем Траяном, знаходить ся красний, 14 метр. високий лук тріюмфальний з білого мармору, а на новім молю лук Климентия (Arco Clementino), в честь папи Климентия XII, котрий в 1732 роцї поробив будівлї в портї і укріпив місто. Та й инших красних памятників і дїл штуки тут богато. Ось случайно входимо насамперед до церкви сьв. Доменїка, де знаходить ся образ Тіцияна. Високо в хмарах уносить ся Пречиста Діва з дитятком, в долинї стоїть сьвятий епіскоп, мужчина сильної будови, зі смаглявим лицем і темним волосєм та бородою. З невисказаною радостию похилений наперед, показує він двом черцям, що коло него, то чудне зявище. Але они й самі вже его добачили та впали на колїна і з глубокою побожностию піднимають очи і руки в гору. Довкола лїтний краєвид, десь здалека видко вежу якоїсь церковцї. Межи тими сьвятими мужами виростає якась ростина, високе було, що дїлить ся на дві галузи. До ніг Пречистої Діви тулить ся хор ангелів, а одно з тих блаженних дитяток споглядає здивоване в долину на чужий єму сьвіт на земли. — Церков ся була збудована ще 1470 р. а в 1788 р. єї відновили.

Богато старих будинків вже не украшають міста, бо Сарацени 846 р., Барбароса 1167 р. і др. добре тут погосподарили по свому. На скалї, висуненій найдальше на всхід, красує ся соборна церков сьв. Кіріяка, котрий спершу звав ся Юда і був рабіном. Він віднайшов хрест, на котрім Ісус Христос був розпятий, і став християнином, а опісля і епископом в Анконї. За цїсаря Юлїяна Апостата (відступника) притерпів він мученическу смерть, а тїло его приплило в домовинї з Антіохії до Анкони. Церков ся, збудована в видї грецкого хреста, походить ще з 11. столїтя. Єсть то одна із найстарших церквей в Італиї, а баня єї єсть таки найстаршою зі всїх, які суть в Італиї. (Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1901 після середно-європ. год

Зі Львова

посп.	особ.	відходить
		День
	6·25	До Станиславова, Підвисокого. Потутор
	6·35	„ Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·30	„ Підволочиск в Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·00	„ Скольгого, Лавочного від 1/7 до 15/9.
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск в гол. двірця
	10·25	„ Ірцкан, Сопова, Бергомету
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від 1/7 до 15/9 в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск в гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від 7/5 до 10/9 в неділї і сьвята
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Скольгого лиш від [illegible]/5 до 30/9.
	3·15	„ Янова від 1/5 до 15/9.
	3·20	„ Зимноводи від 18/5 до 16/9.
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава „ „
		Ніч
12·45		До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	7·52	„ Брухович від 7/5 до 10/9.
	6·10	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·20	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від 15/6 до 15/9.
	6·30	„ Янова від 1/5 до 15/9 в будні дни
	6·35	„ Лавочного Мункача. Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави рускої
	7·10	„ Тернополя в гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	9·30	„ Янова від 1/5 до 15/9 в неділї і сьвята
	10·30	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	11·—	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів в гол. двірця
	11·23	„ „ Грималова в Підзамча

До Львова

посп.	особ.	приходить
		День
	4·40	Зі Стрия, Самбора, Борислава
	6·10	„ Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·46	„ Брухович від 7/6 до 10/9.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·10	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·45	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	12·55	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
	1·10	„ Скольгого, Хирова, а з Лавочного від 1/7 до 15/9.
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·10	„ „ „ Підзамче
	5·35	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·50	„ Кракова
5 55		„ Чернівців
	3·14	„ Брухович
		Ніч
	12·05	З Скольгого, Калуша, Борислава
12·20		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	9.11	„ Янова від 1/5 до 31/5 і від 16/9 до 30/9 що дня, а від 1/6 до 15/9 в неділю і сьвята
	7·36	„ Брухович від 7/5 до 30/6 і від [illegible] до 10/9
	8·50	„ Брухович від 1/7 до 15/9 що день
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·15	„ Янова від 1/6 до 15/9.
	9·15	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·25	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·38	„ „ на гол. дворець
	10 50	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від **6-ої** години вечером до **5-ої** години **59** мінут рано. Час середно-европейский ріжнить ся від львівского о 36 мінут. В місті видають білети їзди: Звичайні білети агенция часописий Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7-ої рано до 8-ої вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

І Н С Е Р А Т И.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).